

на полуострова заедно съ проливитѣ и съ части отъ Мала Азия били въ ржцетѣ на Лизимаха. Току следъ неговата смъртъ (281. г. пр. Хр.) въ Балканския полуостровъ нахлули отъ северо-западъ голѣми пълчища келти или галати. Тѣ следъ като опустошили Гърция, а нѣкои се промъкнали дори въ Мала Азия, затвърдили се въ Тракия и следъ жестоки борби принудили тракийскитѣ племена между Дунавъ и Бѣло море да имъ се подчинятъ и да имъ плащатъ данѣкъ (278. г. пр. Хр.). Столица имъ билъ гр. Тиле, въ долината на Тонзосъ (Тунджа), по името на който градъ сега носятъ имената си Тулово поле и Турия въ Казанлъшко.

Келтитѣ се стремили къмъ богата тогава М. Азия. За това не се задържали много въ Тракия. Следъ постоянни разпри и борби съ тракийскитѣ племена и следъ едно голѣмо възстание на тракийскитѣ планинци, келтитѣ опразнили полуострова. Тракийцитѣ били наново свободни, но пакъ не се обединили въ едно. Племенниятъ имъ дробежъ взелъ голѣми размѣри. Увеличили се и остриѣтѣ междуплеменни борби. Това улеснило задачата на римлянитѣ, които отъ началото на втори вѣкъ пр. Хр. се показали въ полуострова и следъ упорити войни завладѣли Македония и Гърция. Настѣпилъ редъ тогава и на Тракия. Тамъ въ продължение на повече отъ сто години римляни-

тѣ не навлизали, но подѣржали разпритѣ и съперничесвата между враждебнитѣ мѣстни князе, като привличали едни и ги противопоставяли на други. Обаче нападенията на тракитѣ върху тѣхнитѣ владения въ Македония и дори въ Гърция зачестили много. Трѣбвало римскитѣ войски да навлизатъ въ Тракия и да обуставатъ нападателитѣ. Тѣзи нахлувания почнали около 85 години преди Христа и завършили следъ нѣколко десетилѣтия съ пълното покоряване както на Мизия, тѣй и на Тракия. Римската империя тогава стигнала до брѣговетѣ на Дунавъ и Черно море и турнала край на свободата и на непрекъснатитѣ разпри между князе и племена.

*

Тържеството на римското орѣжие надъ тракитѣ станало следъ напрегнати и кръвопролитни войни. Ето краятъ на едно описание, което дава голѣмиятъ римски историкъ Тацитъ, за една отъ последнитѣ трако-римски войни (26. г. сл. Хр.). Това станало въ единъ планински проходъ на Хемусъ, укрепенъ предварително отъ тракитѣ. Последнитѣ възстали, защото римлянитѣ не искали да спратъ набора за войници на най-здравитѣ траки. Тракитѣ заявили, че „ако искатъ да имъ натрапватъ робство като на победени, то у тѣхъ има желѣзо, младежъ и решителность да защищаватъ свободата си или да умратъ“. Въ сѣщото време тѣ по-